

nelse for småbørnslærerinder bør indgå som et blivende led i dansk læreruddannelse. Ikke alene har de forløbne år vist, at de har gjort et udmærket arbejde i den danske folkeskole, som der ingen grund er til at forkaste, men det må dernæst understreges, at den uddannelse, som hidtil er givet på forskoleseminarierne, er *den eneste specialuddannelse til undervisning af småbørn*, som gives. At uddannelsen er af kortere varighed end den almindelige læreruddannelse og hviler på et grundlag, der ikke helt opfylder fordringerne ved optagelsen i det 4-årige seminarium, har dernæst bevirket, at denne uddannelse har kunnet kalde på kredse, der ikke økonomisk eller uddannelsesmæssigt kunne magte den fuldstændige uddannelse.

Da man imidlertid også i denne uddannelse har ønsket at kunne indlægge en praktisk uddannelse af 3-måneders varigheden og desuden ønsker, at småbørnslærerindeuddannelsen fremtidig også skal omfatte undervisning i et fremmed sprog, og at undervisningen iøvrigt på enkelte områder — f. eks. i dansk litteratur — skal gøres fyldigere, er man enige om at forlænge undervisningstiden med et $\frac{1}{2}$ år, således at den kommer til at strække sig over $2\frac{1}{2}$ år.

Flertallet mener dernæst, at der ligesåvel i købstadskoler som i landsbyskoler er grund til at drage nytte af denne særlige uddannelse af småbørnslærerinder, og at der derfor ikke er grund til at opretholde den hidtidige begrænsning, hvorefter disse lærerinder kun kan ansættes ved den landsbyordnede skole; de således uddannede lærerinder foreslås herefter ikke kaldt forskolelærerinder, men *småbørnslærerinder*.

Et mindretal indenfor flertallet (*K. Jespersen*), der iøvrigt er enig i opretholdelse af forskolelærerindeuddannelsen og i dennes forlængelse til $2\frac{1}{2}$ år, kan ikke slutte sig til forslaget om at give forskolelærerinderne adgang til købstadskolen.

Mindretallet er af den formening, at småbørnslærerinderne også fremtidigt må være udelukkede fra købstadskolen; i modsat fald vil det område, der levnes de fuldt uddannede lærerinder, blive væsentligt indskrænket, og faren for, at disse i for vidt omfang fortrænges af småbørnslærerinderne, vil være nærliggende.

Med hensyn til det antal årgange, som småbørnslærerinderne skal kunne undervise, er der indenfor flertallet enighed om, at de på landet må have ret til at undervise i den 3-klassede skoles 2den klasse, og at deres område derfor må udstrækkes til de 4 første årgange af den undervisningspligtige alder; for købstædernes vedkommende vil det derimod være naturligt fortrinsvis at anvende dem i de 2 første klasser, men bestemmelsen i så henseende må have en vis smidighed og bør kun gå ud på, at de kan undervise i købstadsskolens yngste klasser, uden at en bestemt begrænsning fastslås.

Når det er anført, at forskolelærerinder er en underbetalt arbejdskraft, og at den ringere lønning er en medvirkende årsag til deres ansættelse, finder kommissionens flertal anledning til at udtale, at medens det næppe kan ændres, at deres begyndelsesløn under hensyn til deres mere kortvarige uddannelse bliver sat lavere end de fuldt uddannede lærerinders, ville man finde det rimeligt, om de i tidens løb kunne opnå samme slutløn som de fuldt uddannede lærerinder.

Da heller ikke repræsentanterne for folkeskolens lærerorganisationer stiller forslag om forskolelærerindeuddannelsens bortfald, er der herefter indenfor kommissionen enighed om, at den fremtidige ordning af læreruddannelsen skal baseres på:

- a) en særlig uddannelse af småbørnslærerinder,
- b) den almindelige 4-årige uddannelse,